

Arrest

nr. 55 977 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds 1999 woonde u met uw partner (K.H.) (O.V. X) in Gracanica. In 2004 werd u naar huis gevolgd door Servischsprekende mannen. Twee of drie dagen later kwamen ze terug naar uw huis en vroegen ze u om geld. Ze zeiden dat ze wisten dat u vroeger in Kosovo Polje had gewoond en dat u rijk was daar uw familie in Kosovo Polje vroeger goede zaken deed. Vanaf dit moment zou u hen elke week 50 euro moeten geven, anders zouden ze jullie één voor één vermoorden. Van 2004 tot uw vertrek uit Kosovo in 2010 kwamen elke week drie tot vier verschillende mannen die zowel Albanees als Servisch spraken naar uw huis om het geld op te eisen. U gaf de mannen elke week 50 euro. Uw partner wist dat u geld aan de mannen gaf, maar dacht dat dit slechts eenmaal per maand

was en wist ook niet over welk bedrag het ging. Uw partner zag de mannen nooit. Toen u de laatste keer geen geld had om aan hen te geven zei u hen dat u naar de politie en naar KFOR (Kosovo Force) zou stappen om hen aan te geven. Twee uur later kwamen dertien tot veertien mannen terug naar uw huis. De ramen werden ingegoooid waardoor uw dochter (E.) aan haar oog verwond raakte. U en uw partner werden geslagen en uw partner werd, nadat ze was flauwgevallen, verkracht. Uw partner maakte de verkrachting niet bewust mee aangezien ze buiten bewustzijn was en u vermoedt dat ze tot de dag van vandaag niet weet dat ze verkracht werd. De politie, KFOR en een medisch team kwamen ter plaatse, vermoedelijk opgeroepen door de burens die het geschreeuw hadden gehoord. Uw belagers waren ondertussen gevlucht. Uw dochter werd naar een ziekenhuis gebracht, waar ze aan haar oog werd geopereerd, en werd vier tot vijf uur later terug naar huis gebracht. De politie bevroeg u over wat er die avond gebeurd was en u vertelde hen dat u uw belagers niet kende maar dat ze u dit hadden aangedaan omdat u hen geen geld wilde geven. Uit angst vertelde u de politie niet dat u reeds vanaf 2004 werd afgeperst. De politie nam nota en verzekerde u dat dit nooit meer zou gebeuren en dat ze in de buurt zouden patrouilleren. Tien tot vijftien dagen na dit incident verliet u Kosovo en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 27 juli 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst dat u en uw gezin er vermoord zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 19 juli 2010 te Prishtinë; en uw lidkaart en die van uw kinderen van een lokale Roma-organisatie, uitgereikt door de Roma-voorzitter van Gracanica, (H.S.).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder diverse fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner, die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in het bijzonder ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat uw problemen met uw afpersers, die elke week 50 euro van u eisten, **in 2004** begonnen. U voegde hier aan toe dat uw partner dacht dat u slechts eenmaal per maand geld moest geven en dat ze **niet wist over welk bedrag het maandelijks ging**. Uw partner zou ook **nooit gezien** hebben dat de mannen, wiens gezichten u zich niet meer kon herinneren aangezien het steeds andere mannen waren, naar uw huis kwamen om het geld op te eisen (CGVS, p. 7, 12-13). Uw partner daarentegen verklaarde dat deze problemen reeds **in 2000** begonnen en dat jullie elke maand **50 euro** moesten afgeven aan uw afpersers. Uw partner voegde hier aan toe dat ze **hier steeds bij was** en dat ze door de mannen, die steeds gemaskerd waren, geslagen werd (CGVS partner, p. 5-6). Voorts verklaarde u dat er op een keer dertien tot veertien gemaskerde mannen uw huis binnenvielen nadat u hen had laten weten dat u de autoriteiten op de hoogte zou brengen van de afpersing. Uw dochter (E.) werd daarbij verwond aan haar oog en uw partner werd daarbij verkracht. De **politie, KFOR en een medisch team kwamen ter plaatse**, vermoedelijk opgeroepen door de burens, hoewel u de **burens hierna nooit durfde te vragen** of zij het inderdaad waren die de autoriteiten hadden gebeld. De politie zou nota hebben genomen van uw klacht en zou u verzekerd hebben dat dit u nooit meer zou overkomen en dat ze in uw buurt zouden patrouilleren (CGVS, p. 6, 7, 8-9, 11, 14). Hier dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken **geen melding deed van een interventie van de politie**, maar enkel verklaarde dat u niet naar de politie durfde te stappen aangezien jullie anders allemaal vermoord of verkocht zouden worden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 6 augustus 2010, vraag 5). Geconfronteerd hiermee bevestigde u dat uw belagers u inderdaad vermoord zouden hebben mocht u naar de politie zijn gestapt en gaf u de onafdoende verklaring dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd of de politie zelf ter plaatse kwam (CGVS, p. 14). Wat betreft de oproeping van de politie verklaarde uw partner dat **u later aan de burens vroeg** of zij de politie hadden verwittigd, wat de burens zouden hebben ontkend (CGVS partner, p. 7). Na dit incident zou u **uw belagers nooit meer teruggezien** hebben en zouden ze **nooit meer naar uw huis gekomen** zijn. **Tien tot vijftien dagen na dit incident zou u Kosovo hebben verlaten** (CGVS, p. 8, 13-14). Uw partner beweerde echter dat de mannen **een maand na dit incident terug naar jullie huis kwamen** en dat jullie daarbij beiden geslagen werden. Hierna zou u hebben besloten bescherming te zoeken, maar onderweg zou u dan **nogmaals door de mannen tegengehouden en geslagen** zijn, waarna u naar huis terugkeerde (CGVS partner, p. 6, 7, 8-9, 10).

Gelet op bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend met Servisch- en Albanees sprekende mannen die u afpersten, uw huis binnenvielen, uw dochter verwondden en uw partner verkrachtten. Overigens dient opgemerkt te worden dat het zeer onaannemelijk is dat noch u noch uw partner wisten welke etnie de mannen hadden die jullie al jaren lastigvielen en dat jullie enkel konden zeggen dat ze zowel Servisch als Albanees spraken (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 5).

Ook uw verklaringen dat uw partner de laatste jaren twee of drie keer werd verkracht zonder haar medeweten (CGVS, p. 8) zijn volledig ongeloofwaardig en missen elke zin voor logica. Ten slotte is ook de verklaring van uw partner wat betreft jullie vlucht uit Kosovo volledig onaannemelijk. Zo verklaarde zij dat jullie op een avond werden opgepikt door mannen die jullie alles vroegen wat jullie hadden en jullie vervolgens, volledig zonder jullie medeweten maar tot jullie blijde verrassing, naar België brachten (CGVS partner, p. 9). Deze verklaringen missen evenzeer elke realiteitszin en zijn volledig ongeloofwaardig, temeer u verklaarde dat u de reis geregeld heeft (CGVS, p. 6).

Dat de door u en uw partner geschetste vluchtaanleiding uit Kosovo elke geloofwaardigheid mist, wordt nog extra bevestigd doordat uw verklaringen in deze ook geenszins stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gracanica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat in de beschikbare informatie bijgevolg geen enkele melding wordt gemaakt van (een) veiligheidsincident(en) zoals door u en uw partner beschreven, dit terwijl de politie hiervan volgens jullie op de hoogte zou zijn geweest, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door jullie uiteengezette vluchtaanleiding.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen na een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten – waarmee noch u noch uw partner overigens ooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 14; CGVS, partner, p. 10) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich wel in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele

tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzen. Uw geboortakte toont louter uw identiteit en Kosovaars staatsburgerschap aan, terwijl de lidkaarten louter aantonen dat u en uw gezin deel uitmaakten van de Roma-gemeenschap te Gracanica. Deze gegevens worden op zich door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pec en bent u Kosovaars staatsburger. Na uw huwelijk met (K.A.) (O.V. 6.661.766) woonde u eerst in Kosovo Polje om in 2000 met uw gezin naar Gracanica te verhuizen. Sinds jullie aankomst in Gracanica in 2000 werden jullie lastiggevalen door Servisch- en Albaneessprekende mannen die maandelijks 50 euro van jullie eisten. Wanneer ze het geld kwamen opeisen, waren ze steeds gemaskerd en werd u geslagen. Op een avond vielen deze mannen uw huis binnen. Uw dochter werd aan haar oog verwond, u en uw man werden geslagen en u viel flauw. U was bewusteloos en weet niet of u door de mannen werd verkracht. Er kwamen militairen of politie ter plaatse en uw dochter werd voor een paar uur meegenomen naar het ziekenhuis. U vermoedde dat het de burens waren die de autoriteiten hadden gebeld. Uw partner vroeg het de burens later of zij het waren geweest, maar ze ontkenden. Aangezien u niet volledig bij bewustzijn was, weet u niet of uw partner jullie problemen al dan niet met de politie besprak. Een maand na dit incident vielen nogmaals mannen uw huis binnen, werden u en uw partner wederom geslagen en werd jullie gezegd dat jullie moesten vertrekken. Jullie hadden genoeg van deze problemen en uw partner besloot bescherming te vragen bij de autoriteiten. Onderweg werd hij echter onderschept door dezelfde mannen die hem sloegen en hem zeiden dat hij het niet mocht aangeven of dat jullie anders allemaal vermoord zouden worden. Hierop keerde uw partner naar huis terug. Op een dag kwamen er mensen naar jullie huis die jullie vroegen wat jullie hadden en die u en uw gezin, nadat jullie hen goud en geld hadden gegeven, volledig zonder jullie medeweten, naar België brachten. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst er afgeslacht te worden. U bent in het bezit van uw lidkaart van een lokale Roma-organisatie, uitgereikt door de Roma-voorzitter van Gracanica, (H.S.).

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (K.A.), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd evenwel een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder diverse fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner, die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in het bijzonder ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat uw problemen met uw afpersers, die elke week 50 euro van u eisten, **in 2004** begonnen. U voegde hier aan toe dat uw partner dacht dat u slechts eenmaal per maand geld moest geven en dat ze **niet wist over welk bedrag het maandelijks ging**. Uw partner zou ook **nooit gezien** hebben dat de mannen, wiens gezichten u zich niet meer kon herinneren aangezien het steeds andere mannen waren, naar uw huis kwamen om het geld op te eisen (CGVS, p. 7, 12-13). Uw partner daarentegen verklaarde dat deze problemen reeds **in 2000** begonnen en dat jullie elke maand **50 euro** moesten afgeven aan uw afpersers. Uw partner voegde hier aan toe dat ze **hier steeds bij was** en dat ze door de mannen, die steeds gemaskerd waren, geslagen werd (CGVS partner, p. 5-6). Voorts verklaarde u dat er op een keer dertien tot veertien gemaskerde mannen uw huis binnenvielen nadat u hen had laten weten dat u de autoriteiten op de hoogte zou brengen van de afpersing. Uw dochter (E.) werd daarbij verwond aan haar oog en uw partner werd daarbij verkracht. De **politie, KFOR en een medisch team kwamen ter plaatse**, vermoedelijk opgeroepen door de burens, hoewel u de **burens hierna nooit durfde te vragen** of zij het inderdaad waren die de autoriteiten hadden gebeld. De politie zou nota hebben genomen van uw klacht en zou u verzekerd hebben dat dit u nooit meer zou overkomen en dat ze in uw buurt zouden patrouilleren (CGVS, p. 6, 7, 8-9, 11, 14). Hier dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken **geen melding deed van een interventie van de politie**, maar enkel verklaarde dat u niet naar de politie durfde te stappen aangezien jullie anders allemaal vermoord of verkocht zouden worden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 6 augustus 2010, vraag 5). Geconfronteerd hiermee bevestigde u dat uw belagers u inderdaad vermoord zouden hebben mocht u naar de politie zijn gestapt en gaf u de onafdoende verklaring dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd of de politie zelf ter plaatse kwam (CGVS, p. 14). Wat betreft de oproeping van de politie verklaarde uw partner dat **u later aan de burens vroeg** of zij de politie hadden verwittigd, wat de burens zouden hebben ontkend (CGVS partner, p. 7). Na dit incident zou u **uw belagers nooit meer teruggezien** hebben en zouden ze **nooit meer naar uw huis gekomen** zijn. **Tien tot vijftien dagen na dit incident zou u Kosovo hebben verlaten** (CGVS, p. 8, 13-14). Uw partner beweerde echter dat de mannen **een maand na dit incident terug naar jullie huis kwamen** en dat jullie daarbij beiden geslagen werden. Hierna zou u hebben besloten bescherming te zoeken, maar onderweg zou u dan **nogmaals door de mannen tegengehouden en geslagen** zijn, waarna u naar huis terugkeerde (CGVS partner, p. 6, 7, 8-9, 10).

Gelet op bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend met Servisch-

en Albaneessprekende mannen die u afpersten, uw huis binnenvielen, uw dochter verwondde en uw partner verkrachtten. Overigens dient opgemerkt te worden dat het zeer onaannemelijk is dat noch u noch uw partner wisten welke etnie de mannen hadden die jullie al jaren lastigvielen en dat jullie enkel konden zeggen dat ze zowel Servisch als Albanees spraken (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 5). Ook uw verklaringen dat uw partner de laatste jaren twee of drie keer werd verkracht zonder haar medeweten (CGVS, p. 8) zijn volledig ongeloofwaardig en missen elke zin voor logica. Ten slotte is ook de verklaring van uw partner wat betreft jullie vlucht uit Kosovo volledig onaannemelijk. Zo verklaarde zij dat jullie op een avond werden opgepikt door mannen die jullie alles vroegen wat jullie hadden en jullie vervolgens, volledig zonder jullie medeweten maar tot jullie blijde verrassing, naar België brachten (CGVS partner, p. 9). Deze verklaringen missen evenzeer elke realiteitszin en zijn volledig ongeloofwaardig, temeer u verklaarde dat u de reis geregeld heeft (CGVS, p. 6).

Dat de door u en uw partner geschetste vluchtaanleiding uit Kosovo elke geloofwaardigheid mist, wordt nog extra bevestigd doordat uw verklaringen in deze ook geenszins stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gracanica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat in de beschikbare informatie bijgevolg geen enkele melding wordt gemaakt van (een) veiligheidsincident(en) zoals door u en uw partner beschreven, dit terwijl de 2 politie hiervan volgens jullie op de hoogte zou zijn geweest, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door jullie uiteengezette vluchtaanleiding.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen na een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten – waarmee noch u noch uw partner overigens ooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 14; CGVS, partner, p. 10) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich wel in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzen. Uw geboortekte toont louter uw identiteit en Kosovaars staatsburgerschap aan, terwijl de lidkaarten louter aantonen dat u en uw gezin deel uitmaakten van de Roma-gemeenschap te Gracanica. Deze gegevens worden op zich door mij niet betwist."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw Roma-lidkaart bevestigt enkel dat u tot de Roma-gemeenschap te Gracanica behoorde, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel wordt de schending opgeworpen van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de vreemdelingenwet houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tezelfdertijd wordt aangevoerd dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht beging.

Volgens verzoekers hebben de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden enkel betrekking op details en raken ze niet de grond van hun problemen. Ze wijzen erop dat ze met betrekking tot de kern van de zaak - *in casu*, de langdurige afpersing, het bedrag, de gemaskerde afpersers, de vrees om klacht in te dienen, de komst van de politie voor de verzorging van de dochter en de gewelddaden - eenduidige verklaringen aflegden. De aangehaalde incoherenties wegen niet op tegen de zwaarwichtige feitelijkheden en de etnische haat die hen ertoe verplichtte hun land van herkomst te verlaten. Meer coherentie en duidelijkheid in het relaas kan niet worden verwacht van getraumatiseerde mensen zeker als ze een volwaardige scholing missen.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal hun asielverzoek heeft onderzocht zonder rekening te houden met al de voorhanden zijnde elementen en de evolutie van de zorgwekkende situatie in Kosovo betreffende de etnische minderheden beschreven in de meest recente jaarverslagen van het UNHCR. Verzoekers verwijzen hierbij naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat er sprake is van zwaarwichtige feitelijkheden (vervolgning) en etnische haat waardoor zij hun land van herkomst dienden te verlaten.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekers aanvoeren dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissingen werden aangehaald details zouden betreffen, moet echter worden vastgesteld dat het de kernelementen van hun relaas betreffen. Het betreffen immers de feiten omtrent de afpersing waarvan verzoekers beweren het slachtoffer te zijn en die aan de basis lag van hun vertrek uit Kosovo. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de feiten die aan de basis van zijn vertrek lagen, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier kan weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève.

Te dezen betreffen de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen elementen omtrent (i) de identiteit en de etnie van de afpersers, (ii) de periode van afpersing, (iii) hetgeen geweten is door de respectievelijke partners omtrent de afpersing, (iv) door wie de autoriteiten werden ingelicht naar aanleiding van de aangevoerde gewelddaden. Dient daarenboven worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen manifest ongeloofwaardig zijn waar hij aanvoert dat zijn echtgenote op drie verschillende tijdstippen werd verkracht terwijl ze bewusteloos was en daar thans nog geen kennis zou van hebben (gehoor

verzoeker CGVS, p.8). Ook verzoeksters verklaringen omtrent de wijze van de vlucht naar België, waaruit blijkt dat zij, na een fysieke afdreiging, werden opgehaald om vervolgens tot haar verassing in België te belanden (gehoor verzoekster CGVS, p.9).

Voormelde aangevoerde feiten vormen de kern van het vluchtrelaas zodat aangenomen moet worden dat dienaangaande eenduidige dan wel geloofwaardige verklaringen worden afgelegd. Ook wanneer deze gebeurtenissen een zware indruk hebben nagelaten kan men redelijkerwijs verwachten dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze (al dan niet geschoolde) persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Voormelde vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar rechtspraak van april 2009 van de Raad met betrekking tot de situatie van minderheden in Kosovo blijkt uit het administratief dossier dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert van recentere datum is. De door verzoekers geciteerde bronnen zijn dan ook niet van aard om de conclusies van de commissaris-generaal, die is gebaseerd op een uitgebreid onderzoek naar de recente situatie in Kosovo, te weerleggen. Wat betreft het standpunt van het UNHCR wijst verweerder er nog terecht op dat de bestreden beslissingen erop wijzen dat het UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individual from Kosovo" van 9 november 2009 stelt dat het aangewezen is om alle asielaanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites te beoordelen. Dit betekent dat de loutere verwijzing naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gezien de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal naliet om hun asielaanvraag te onderzoeken in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekers werken in hun verzoekschrift geenzins op concrete wijze uit waarom zij zich zouden kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst en waarom zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of, wegens dat risico, willen stellen. Het reële risico moet in concreto worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun asielrelaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS